



Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ἔτσι ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπὶ καίρου πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' ὅτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιὰ δεκάρα.

Τρεῖς καὶ δέκα τοῦ Γενάρη
κι' ἡ Βουλὴ μᾶς ἀριβάρει.

Ποῦντος διακόσα τέσσερα καὶ μὲ ὀγδόντ' ἀκόμη,
σφαλοῦν τὰ χαρτοπαίγνια κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι.

**Προσταγὴ γιὰ τὰ χαρτζά,
ποῦναι λαύρα καὶ φωτζά.**

Ἰδοὺς τέλος κατ' αὐτὰς καὶ ἡ Ἀστυνομία
πῶς φέρεται τὴν καταστροφὴν ἢ μιὰ κι' ἡ ἄλλη Λέσχη,
πῶς γίνεται εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπαισθητὴ ζημία
κι' ἐγκλήματα καὶ ὄργια καὶ ἄλλα τόσα αἴσχη,
καὶ νὰ προλάβῃ θελουσα καὶ ταύτην τὴν πληγὴν,
ταύτην τώρα σοβαρὰν ἐκδίδει προσταγὴν.

Ἐκεῖνος ὅστις συλληφθῇ καὶ τρίτον ὅτι παίζει
εἰς οἰουδήποτε συρμοῦ καὶ χρώματος τραπέζι,
ἢ τυχερὸ ἢ τεχνικὸ τῆς τράπουλας παιχνίδι,
ἀλλοίμονό του τρεῖς φοραῖς, τὸν ἔφαγε τὸ φεῖδι.
Θὰ δημευθῇ ὁ πλοῦτός του καὶ θὰ χυθῇ 'στὸν δρόμον
πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν κλητῆρων κι' ἀστυνόμων.

Ἐκεῖνος ὅστις συλληφθῇ νὰ παίξῃ μιὰ φορὰ
ἢ μόνος του ἢ μὲ πολλοὺς, κρυφὰ ἢ φανερά,
καὶ ἂν πολίτης λέγεται ἢ ἔσχατος ἢ πρῶτος,
κι' ἂν ἔρχεται εἰς τὰ χαρτζά ἢ τέρτσος εἴτε σότος,
θὰ ὀδνηγῇ πάραυτα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν
καὶ θὰ λαμβάνῃ συμβουλὰς μὲ πᾶσαν προθυμίαν.

Ὁφείλει κάθε ὄργανον πεζὸν ἢ ἐφ' ἀμάξης
νὰ τρέχῃ ὅπου μυρισθῇ πῶς παίζουν τζογαδόροι,
ἂν κι' εἶναι μέγας κίνδυνος μ' αὐτὰς τὰς διατάξεις
σπουδαίως νὰ ἐλαττωθoῦν τῆς τράπουλας οἱ φόροι.
Πρὸς τοῦτοίς δὲ νὰ ἐρευνᾷ τὸν ἑνα καὶ τὸν ἄλλον,
νὰ κάμνῃ δὲ κατάσχεσιν χρημάτων ἢ κοκκάλων.

Ἄλλ' ὅστις ὅμως συλληφθῇ διὰ φορὰν δευτέραν
ἐκεῖνος θὰ ὑφίσταται ποινὴν αὐστηροτέραν.
Εἰς τὸ Δελτίον θὰ γραφῇ τὸ Ἀστυνομικόν,
κι' ἂν ἔχῃ ἐλαχίστην κᾶν φιλοτιμίαν δόσιν
βεβαίως ὡς φιλότιμος θὰ παύσῃ τὸ κακὸν
καὶ οὕτω πῶς ἐλπίζεται νὰ βάλῃ κᾶπως γινῶσιν.

Μ' αὐτὰ τὰ μέτρα φαίνεται κι' εἶναι μικρὰ ἐλπίς
πῶς θὰ εἰσέλθῃ κι' ἡ Ἑλλάς εἰς δρόμον προκοπῆς
καὶ δὲν θὰ διαφθεῖρωνται γενναῖοι χαρακτῆρες,
ἐν τούτοις ἐπιτρέπεται νὰ παίζουν οἱ κλητῆρες.

Ἄν ὅμως 'στὴν Κυβέρνησιν τὸ μέτρον δὲν συμφέρῃ
κι' ἀρνοῦνται ψῆφον δι' αὐτὸ καμπόσοι ἐκλογεῖς,

ἀφίνομεν ἐλεύθερα τῆς τράπουλας τὰ μέρη
καὶ κάμνομεν ἀνάκλησιν τῆς νέας προσταγῆς,
κι' ἄς χάνῃ τότε ὁ καθεὶς τὰ μαλλοκέφαλά του
καὶ ἄς τινάξῃ ἔπειτα 'στὸν δρόμο τὰ μαλλὰ του.

Τοιαῦτα διατάσσομεν ἐκ τῆς Ἀστυνομίας
καὶ ἄλλας θὰ ἐκδώσωμεν διαταγὰς ὁμοίας.

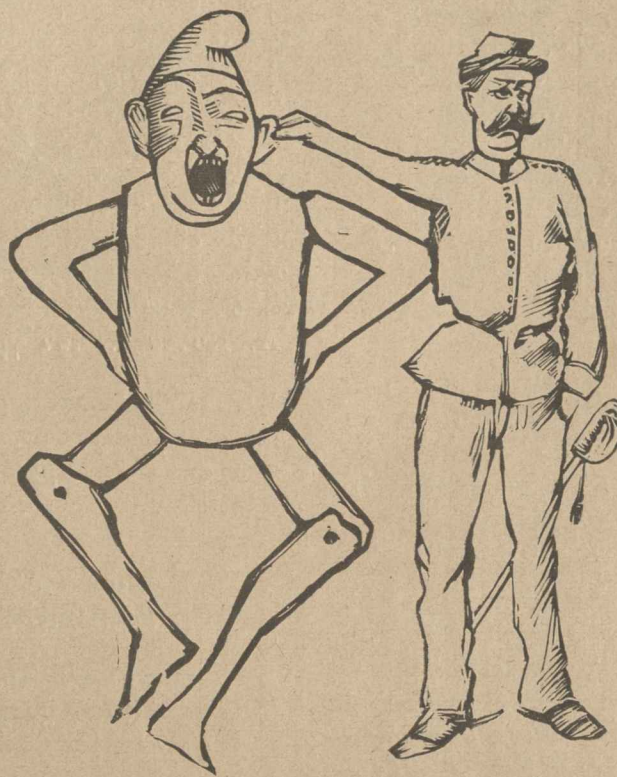


Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Λοιπὸν τί τρέχει, Φασουλῆ;
 Φ. Γιὰ τοῦτο τρέχα ῥῶτα.
 Π. Θέλω γι' αὐτοὺς τοὺς ντιστεγχεῖ νὰ μάθω πρῶτα πρῶ-
 τοὺς ξέρεεις; τοὺς ἐγνώρισες; τί ἄνθρωποι νὰ εἶναι; [τα-
 Φ. Γι' αὐτοὺς μονάχα συζητοῦν ἐσχάτως αἱ Ἀθηναίαι.
 Μυστηριώδεις ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς κοινωνίας
 μὲ τίτλους καὶ περγαμηνὰς ἀρχαίας εὐγενείας,
 μὲ ἄλλους λόγους ὁ ἀφρὸς τῆς νέας πρωτευούσης...
 εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τοὺς ὄῃς καὶ ἄλλο νὰ τὰκούσης.
 Π. Βρὲ τί μου λές;
 Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ;...δὲν εἶναι σὰν καὶ σένα,
 ποὺ ἔχεις γένος βάνουσιν καὶ μοῦτρα λερωμένα.
 Δὲν ἔχουν αἷμα κόκκινο καθὼς καὶ τὸ ἴδιόν σου,
 οὐδὲ φοροῦν ἐσώδρακα καθὼς τὸ ἴσώδρακό σου,
 ἀλλ' ἔχουν αἷμα κυανοῦν μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη
 κι' ἀσπρόρουχα κι' ἐσώδρακα πλεγμένα μὲ μετᾶξι,
 ἀλείβοντα νυχθημερόν μὲ μῦρα καὶ κολόνια,
 γι' αὐτοὺς ἡ τότ' ἀρχοντιά, γιὰ τοὺς τὰ σαλόνια,
 μὲ γεύματα καὶ μὲ χοροὺς τῆς ὥρας των περνοῦν,
 καββάλα πᾶν ἴσῃ Ἐκκλησίᾳ, καββάλα προσκοῦν,
 καββάλα τρῶν ἀντίδωρο ἀπ' τοῦ παπᾶ τὸ χέρι,
 βαστοῦν πηροῦν ἀργυρὸ καὶ ἀργυρὸ μαχαίρι,
 γιὰ ὅλα λένε καὶ τί, γιὰ ὅλα ξέρουν καὶ,
 γυρίζουν τὰ ὅπισω των σ' ἐμένα τὸν σακάτη,
 αἱ δ' ὑψηλαὶ κυραὶ των μετ' ἀρετῶν σπανίων
 εἰσάγουν λαθρεμπόρια συχνὰ τὸ Τελωνεῖον
 καὶ κρύβουν ἵνα παπλώματα λογιᾶς λογιᾶς δαντέλαις
 καὶ μες ὅτῃς βρακοζώναις των μεταξωταῖς κορδέλαις.
 Π. Μὰ τί μεγάλοι ἄνθρωποι!..
 Φ. Ἀλήθεια, Περικλέτο...
 τοῦ ὄχλου ἡ ἀγένεια εἰς κόρακας ἐρρέτω. [πρέπουν...
 Γι' αὐτοὺς τοὺς νέους ντιστεγχεῖ ὅσα κι' ἂν πῆς τοὺς
 τοὺς χαιρετᾶς;...δὲν χαιρετοῦν καὶ κάνουν πῶς δὲν βλέ-
 δὲν χαιρετᾶς;...σε χαιρετοῦν καὶ ἀρχίζουν διαχύ- [ποῦν...
 εἶναι πολὺ περιεργὸς ἡ εὐγενὴς των φύσις. [σεῖς...
 Ἐπίσχεψιν δὲν δέχονται παρὰ κατὰ τὸ βράδυ,
 αἱ δὲ κυραὶ ὁμιλοῦν μαζί σου ὅτ' σκοτάδι

καί τῆς αἰδοῦς των, Περικλῆ, δὲν φαίνονται τὰ ῥέτα
 τοιουτοτρόπως ἀπαιτεῖ τῶν ντιστεγχεῖ ἡ μόδα.
 Σοῦ ἔχουν κάτι ἔθιμα ποῦ εἶναι ν' ἀπορίσης...
 τὰ χνώτ' αὐτῶν τὰ εὐγενῆ μονάχα νὰ μυρίσης
 κι' ἀμέσως τότε, Περικλῆ, καὶ σὺ καταλαμβάνεις
 ὅτι δὲν εἶσαι ὅπως πρὶν χυδαῖος μπεχλιβάνης,
 ἀλλ' ἄνθρωπος τρεῖς κόμ' ἰλ' φό, με γένος καὶ ἀξίαν,
 πεσμένοι εἰς αὐτὴν τὴν γῆν ἀπὸ τὸν Γαλαζιαν.
 Π. Βρὲ τί μοῦ λές;
 Φ. Μοσχοβολᾷ κι' ἡ περιφέρειά των.
 Π. Νὰ μὲ εἰσάξης, ἀδελφέ, εἰς τὰ μυστήριά των.
 Φ. Σιγὰ σιγὰ, βρὲ Περικλῆ, καὶ θὰ τὰ μάθης ὅλα...
 ὀργήγορα εἰς μέγα'ρα θὰ ἐμβῇς μυροβόλα,
 καὶ εἰς τοὺς κύκλους τοὺς καλοὺς προσπάθησε ν' ἀρίστη
 καὶ ὁσῶ'ρα μεταξωτὸ ἀμέσως νὰ φορέσης,
 ἂν δὲ καὶ κάλτσα, Περικλῆ, ἀπὸ μετὰξί βάλῃς
 παύεις νὰ εἶσαι πρόστιχος καὶ ρυπαρὸς χαμάλης,
 καὶ θὰ εἰσέρχῃσαι παντοῦ μετὰ τῆς γυναικὸς σου
 κι' εἰς ὅλους τὸ μεταξωτὸ θὰ δείχνῃς ὁσῶ'ρα σου.
 οἱ δ' εὐγενεῖς θὰ ἔρχονται καὶ θὰ σὲ τριγυρίζουν
 καὶ ὅλοι τὸ τσουράπι σου θὰ τρέχουν νὰ μυρίζουν.
 καὶ σὺ μὲ ὕφος σοβαρὸν τὸ πόδι σου θ' ἀπλώνῃς
 κι' ἐμένα θὰ περιφρονῇς καὶ θὰ μὲ φασκελώνῃς.
 Π. Μὰ ποῦ τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά;
 Φ. Γιὰ τοῦτο μὴ ἐρώτα.
 ἔλα καὶ σὺ νὰ συστηθῇς ἵστους φέροντας τὰ πρῶτα.
 Π. Μὴν εἶσαι ντιστεγχεῖ καὶ σύ;
 Φ. Δὲν εἶμαι, μὰ θὰ γίνω.
 τὴν τόσην βαναυσότητα διὰ παντὸς ἀφίνω,
 ἀμέσως ἀπεκδύομαι τὸν Φασουλῆν τὸν πρῶτον
 καὶ εἰς αἰθούσας εἰσχωρῶ εὐωδιῶν κι' ἐρώτων,
 τοῦ γένους μου τοῦ ταπεινοῦ τὰ σύμβολα ξιλόνα
 κι' εἰς τὴν χυδαῖαν μύτην σου τὰ πόδια μου ἀπλόνα
 κι' ὀργήγορα πλησίασε καλὰ νὰ τὰ μυρίσης
 κι' ἀληθινῶν εὐγένειαν καὶ τρόπους νὰ γνωρίσης.
 Νίπτω κι' ἐγὼ τὰς χεῖράς μου νὰ φύγ' ἡ ρυπαρότης
 καὶ ἀπὸ τοῦδε μόνος μου βαπτίζομαι ἱππότης
 τοῦ αἵματος τοῦ κυανοῦ, τῆς στρογγυλῆς τραπέζης
 καὶ κάθου σύ, βρὲ μασκαρᾶ, ἐν οὐ παικτοῖς νὰ παῖς.
 Ἀλ' ἔθελαι ἐσιχάθηκα νὰ ζῶ με τοὺς προστύχους...
 ζωὴ δὲν λέγεται, μωρέ, γὰ γράφῃς μόνον στίχους
 καὶ τὸ ξερό κεφάλι σου στὸν τοῖχο νὰ κτυπᾷς
 καὶ ὅλο θέματ' ἄρρητα νὰ φάλλῃς σὰν παππᾶς,
 μὰ τότε λέγεται ζωὴ, διαδολοῦ μπεχλιβάνη,
 σὰν γίνῃ θυμιατὸ τάγγειό καὶ τάπαντ' ἡλιόνα.
 Π. Θέλω κι' ἐμένα ντιστεγχεῖ ἀμέσως νὰ μὲ κάνῃς.
 Φ. Γι' αὐτὸ μὴ σεκλετίζεσαι καὶ μὴ μοῦ χολοσκάνῃς
 θέλεις νὰ γίνῃς Πρίγκιψ, Δούξ, Μαρκήσιος, Βαρόνος
 Π. Ὅ, τι κι' ἂν θέλῃς κάνε με... τὸ δέχομαι εὐγνωμόνως.
 Φ. Ἐγὼ Βαρόνον, Περικλῆ, πρὸς τὸ παρὸν σὲ κάνω
 καὶ σὲ βαπτίζω ντιστεγχεῖ καὶ με τὸ παραπάνω,
 σοῦ δίδω δὲ περγαμηνὰς εἰς θήκην ἐκλεκτὴν
 κι' ὥς εὐγενείας σύμβολον παλάμην ἀνοιχτήν.
 Καὶ τώρα εἰς ἀνώτερα...
 Π. Εὐχαριστῶ, πολλὰ, καὶ
 καὶ ὄρσε, ρίλε ντιστεγχεῖ, τρεῖς ματσουκιάς στὴν πλάτη.

Εὐχαριστῶ, σπολλάτη,
καὶ ὄρσε, φίλε ντιστεγκέ, τρεῖσματσουχιαῖς στήν πλάτη



Φασουλῆς ὁ γαλαντόμος
καὶ ἓνας νέος Ἀστυνόμος.

(Εἰς ἀστυνόμος τριγυρνᾷ μ' ἔνα κλητήρων λόγον
καὶ κλείνει χαρτοπαίγνια καὶ λέσχας διαφόρους,
καὶ πιάνει καὶ τὸν Φασουλῆν εἰς ἕνα καπνοδόχον
σκιερόμενον περὶ φυγῆς μὲ ἄλλους τζογαδόρους).

Δ. Σ' ἐπιάσαμε...
 Α. Ἀφήστε με...
 εἰς ὅποιο μέρος κ' ἂν χωθῆς ἀμέσως θὰ σὲ πιάσω.
 Οὐ Στάϊκος παρήγγειλε νὰ κλείσουν πλέον ὅλα,
 νὰ λείψῃ πιά τῆς τράπουλας ἡ κάθε καρμανιόλα,
 καὶ ὅποιος συλλαμβάνεται 'στὸ πράσινο τραπέζι
 ἡ χρήματα ἡ κόκκαλα ἡ βότσαλα νὰ παίξῃ,
 θὰ δαγγήγῃ παράντα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν
 καὶ ἐκεῖ θὰ στιγματίζεται μὲ τόσῃν ἀτιμίαν.
 Α. Ἀφήστετ με ἡσυχον...καὶ ἄλλοτε σὰς εἶπα
 πῶς μ' ὅλα τοῦτα κάνετε εἰς τὸ νερὸ μιὰ τρύπα,
 καὶ ἂν τὰ χαρτοπαίγνια ὁ Στάϊκος σφαλᾷ
 ἢ ἡμέρον ἢ αὔριον θ' ἀνοίξουν πιὸ πολλά,

κί ἀδίκως στάκτη ρίχνετε ὅτ' αὐτὰ μάτια τοῦ κοινοῦ,
 γιὰτὶ γελοῦν οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἔχουν ὀλίγο νοῦ.
 Ἄ. Τοιαύτην ἔχω ἐντολὴν ἐκ τῆς Ἀστυνομίας.
 Φ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι, ἀδελφέ, δημόσιος Ταμίας,
 οὔτε σπαθάτος ληγερός καὶ καταχορδωμένος,
 οὔτε κανένας γνιστεγχεὶ καὶ διακεκριμένος,
 καὶ ὅπου καὶ ἂν χῶνῶμαι καὶ ὅ,τι καὶ ἂν κάνω
 ὑπόληψιν κί εὐγένειαν παντάπασιν δὲν χάνω.
 Ἐγὼ κί ἂν παίζω τὰ χαρτιά καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
 πέραν καὶ δίνω πάντοτε καβουρδιστὸν ἄερα,
 ἀλλ' ὅταν ὁμῶς πράγματα πραγματικὰ πληρώσω
 ἀμέσως τότε θά σκεφθῶ πὺς πρέπει γὰ σοῦφρώσω,
 καὶ ὅταν κλέψω μὴ φορᾶ, θά κλέψω καὶ δευτέραν,
 καὶ οὕτω πὺς θά ὑψωθῶ ὅταν γνιστεγχεὶ τὴν σφαῖραν,
 καὶ ὅταν γίνω γνιστεγχεὶ, θά εἶμαι ὅπως πρέπει,
 ἡ ἐξουσία εἰς ἐμὲ τὸ πᾶν θά ἐπιτρέπη,
 κί ὅταν ἀπλῶνα πρὸς κλοπὴν τὰς καθαρὰς μου χεῖρας
 καὶ παίζω εἰς τὴν τράπουλα τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας,

τὸ ξίφος μου, τὸ στέμμα μου, τοῦ ἔθνους τὰ Ταμεῖα,
ὁ Νόμος θὰ μὲ συγχωρῇ καὶ ἡ Ἀστυνομία,
καὶ πᾶς φρουρὸς τῆς τάξεως θὰ κάνῃ πῶς δὲν βλέπει
καὶ θὰ βουτᾷ τὸ χέρι του μὲς ὅτῃ δική μου τσέπη.

Ἀ. Ὁ γρήγορα παρακαλῶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Φ. Θαυμάζω μὲ τὸν ζήλόν σας κι αὐτὴν τὴν προθυμίαν
καὶ χαίρω πῶς εὐρίσκονται καθὼς καὶ σᾶς φρουροὶ
εὐκίνητοι, δραστήριοι, γενναῖοι, αὐστηροί,
φροντίζοντες ἀείποτε περὶ τῶν πολιτῶν
καὶ σώζοντες τὸ ἔχειν μας ἐκ τῶν λωποδυτῶν,
ἀλλ' ἀπὸ τέτοια πράγματα ταῦτί μας δὲν ἰδρώνει
κι' ὁ περιούσιος λαὸς τοὺς φόρους του πληρώνει.
Ἦναι καλὸν νὰ ἐξυπνᾷ καὶ ἡ Ἀστυνομία
καὶ νὰ καταδιώκεται ἐκάστη ἀτιμία,
ὁ νόμος δὲ νὰ φαίνεται πῶς ὄντως λειτουργεῖ,
πῶς πᾶς φρουρὸς τῆς τάξεως καθόλου δὲν ἀργεῖ,
ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ πῶς ὅλα χάλτσια εἶναι
καὶ ἡ τρεχάλας γίνονται διὰ τὸ θεαθῆναι.
Κανεῖς Ρωμηὸς δὲν φαίνεται πτωχὸς καὶ φουκαρᾶς,
δι' ὅλους καλοπέρασας καὶ μπόλικος παρᾶς,
δὲν ξέρεи τόσους θησαυροὺς κανέννας τί νὰ κάνῃ
καὶ τρέχει πιά ὅτῃν τράπουλα τὸν πόντο του νὰ βάνῃ,
κι' ἀδίκως τόση γίνεται συζήτησις κι' ἀντάρρα,
γιατί κι' ἂν χάσῃ ὅτῃ χαρτιά δὲν δίνει μιὰ πεντάρρα.
Υπάρχει τὸ περίσσευμα τοῦ θαυμαστοῦ Τρικούπη,
ὕπάρχει ἀνεξάντλητον τοῦ Κεντρικοῦ τὸ κιουπι,
κι' ἐνόσω περισσεύματα ὁ οὐρανὸς μᾶς βρέχει
κι' ἀπ' τὰ καλαμοβράχια μας ἡ εὐτυχία τρέχει,
ἀφῆτε νὰ σκορπίζωμεν ἡσύχως τὸν παρὰ μας
ὡς ὅτου πλέον ταμπουρᾶ νὰ παίξουν τάντερά μας.

Ἀ. Βρὲ τράβα εἰς τὸν Στάιχο...

Φ. Τί διάβολος σᾶς πιάνει;

τὸν κόσμον δὲν ἀφίνετε τὸ γουστό του νὰ κάνῃ;

Ἀν ἐδυστύχει ἀληθῶς ἡ προσφιλὴς Ἑλλάς

καὶ φόρους δὲν ἐπλήρωνε κανεῖς κρεμανταλάς,

θὰ σᾶς ἐφώναζα κι' ἐγὼ «κλειδώσετέ τα ὅλα,
προτοῦ ἐκ πείνης κάτισχνοὶ ἀφήσωμεν τὰ κῶλα».

Ἀ. Βρὲ τράβα εἰς τὸν Στάιχο χωρὶς νὰ μ' ἀπαντᾷς.

Φ. Ἐνα ἱππότην ὡς ἐμὲ δὲν πρέπει νὰ σκουντᾷς.

Ὁ κόσμος ὅλος εὐτυχεῖ καὶ δὲν μᾶς δέρνει ψώρα...

Πότε θὰ παίξῃ κι' ἡ Ἑλλάς, ἐὰν δὲν παίξῃ τώρα;

Ἀ. Βουβάσου κι' ἀκολούθει μας...

Φ. Τί διάβολος σᾶς πιάνει;

τὸν κόσμον δὲν ἀφίνετε τὸ γουστό του νὰ κάνῃ;

Ἀφοῦ τῆς πείνας ἔλειψαν καὶ τοῦ λιμοῦ οἱ φόβοι

ἄς ἔλθῃ καὶ ὁ Στάιχος μαζί μας νὰ τὰ κόβῃ,

κι' ἄς τρέξῃ κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τὸ πουγγὶ γεμάτο
εἰς τὸν Βαγγέλη τὸν Ζερβὸ καὶ εἰς τὸν Ἀσημάτο.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτῃ σπῆτί μου ἀνέθη,

ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω

μὲ ξενοδοχεῖον Ἐὐδῆ,

— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει

— ὁδὸς ὅτῃ λέει τρεῖς ὅτῃ ξύδι,

Ἀ. Δὲν ἔντρέπεσαι, παληάνθρωπε;

Φ.

Καμμιὰ ἔντροπή δὲν κάνω.

ἐγὼ, μωρέ, φιλοσοφῶ ὅτῃν τράπουλα ἐπάνω,

καὶ ἡσυχον παρακαλῶ καθέννας νὰ μ' ἀφήσῃ...

ἐγὼ καὶ κάθε ἄνθρωπος ἐπλάσθη κλέπτης φύσει...

ἐὰν τὸν πλοῦτον ἀγαπᾷ, σιχαίνεται τὸν κόπον,

κι' ὅταν κλοπῆς δὲν εἴμπορεῖ νὰ εὕρῃ ἄλλον τρόπον

μὲ τόσας σκέψεις πονηρὰς ἢ βίδα του σαλεύει

καὶ ρίχνεται ὅτῃν τράπουλα καὶ κλέβεται καὶ κλέβει

Με τοῦτα τὰ τρεχάματα κτυπᾷτε ὅτῃν ἀέρα,

κι' ἂν δὲν τὰ κόψουν ἀπ' ἐδῶ θὰ πᾶνε παραπέρα,

κι' ἂν οἱ πολῖται σήμερα ὅτῃν πειρασμὸν ἀνθέξουν,

ἀλλ' αὐριον μεθαύριον γιὰ σίγουρα θὰ παίξουν,

κι' ὁ Στάιχος καὶ πᾶς ἀρχὴ ἄς μὴν τὸ ἐπιτρέπῃ...

Ἀ. Κυττάζετέ τον γρήγορα ὅτῃν μιὰ καὶ ἄλλη τσέπη.

(Ἀπὸ τὸν σβέγκο ἐξαφνα δαὸ τρεῖς φρουροὶ τὸν πιάνουν
καὶ κατὰ τσέπην ἐρευνᾶν τοῦ φουκαρᾶ τοῦ κάνουν,
κι' ὅσα λεπτὰ τοῦ βρίσκουνε μὲ τρόπο τοῦ τὰ πέρνουν
καὶ μὲ κλωτσιὰς καὶ μὲ γροθιάς ἀλύπητα τὸν δέρνουν).

Τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας μὲ μικρὰς καινοτομίας.

Γεμάτος ἀπὸ ὕλην σπουδαίαν καὶ ἀστείαν
ἀντὶ λεπτῶν πενήντα πωλεῖται ὅτῃν Ἑστίαν.

Καὶ ὁλέγαις ποικίλαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείας.

Τοῦ Ἐπισκοποπούλου ἡ νέ' Ἀδριανή,
τρέ κόμ. ἰλ φὸ κορίτσι καὶ μουσικὸς τρανή,
ἐσχάτως ἐνυμφεύθη τὸν ποιητὴν τὸν Σκόκον
κι' ἡ μουσικὴ κι' ἡ λύρα εὐθὺς ἐπῆραν φόκον.
Μὲ τὴν καρδιά του ὅλη καὶ ὁ Ρωμηὸς ἐχάρη
γι' αὐτὸ τὰ γαπημένο καὶ ταιριαστὸ ζευγάρι.

Ὁ τῆς Ἑλλάδος Ὁδηγός, γραφεὶς ὑπὸ Μακρίδην...
εἰς ὅλα λεπτομέρεια κι' ἀκρίβεια καὶ τάξις,
εἰς τοῦτον εἴμπορεῖ καθεὶς ἀληθινὰ νὰ ἴδῃ
πᾶν ἀφορῶν τοὺς Ἑλληνας, ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃ.
Συμβάντα καταπληκτικὰ καὶ σχόλια ποικίλα...
βιβλίον χρησιμώτατον καὶ εἰς τὰ δύο φύλα.

Τὸ τῆς Σφιγγὸς βιβλίον μυστηριώδους ὕφους,
περιλαμβάνον τόσα αἰνίγματα καὶ γρίφους,
προβλήματα παντοῖα, μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
πολλὴν κρυπτογραφίαν, κυδόμενα καὶ ἄλλα.
Περίεργον τῶντι καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον...
πωλεῖται ὅτῃς Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κενιορτὸς πάλυς.